

Politiek lijkt machteloos, dus is deze machteloos

We leven in de dagen van de 'self-fulfilling prophecy'. Het gaat niet goed, dus het gaat niet goed. De politiek lijkt machteloos, dus is deze machteloos. Niets van wat er nu financieel-economisch gebeurt is onvermijdelijk, het is allemaal mensenwerk, maar toch ervaren we het als onvermijdelijk. De oorzaak achter deze crisis staart ons daarbij recht in het gezicht: schulden. Zoals Kenneth Rogoff het zegt: 'We are not in a Great Recession but in a Great Credit Contraction.' En die gaat naar verwachting lang duren, want er zit een deflatieachtige paradox in.

We moeten groeien om van onze schulden af te komen, maar we kunnen niet groeien omdat we eerst van onze schulden af moeten komen. Om daar niet in vast te lopen, moeten we voor groei op zoek gaan naar acties die als het ware buiten deze paradox staan.

Er zijn er drie om op in te zetten: hard werken, kwaliteit boven kwantiteit stellen en geld tastbaar maken. Dat zijn allemaal langzame acties, maar wel het soort acties die werken als al het andere niet meer lijkt te werken: 'slow measures for low times'.

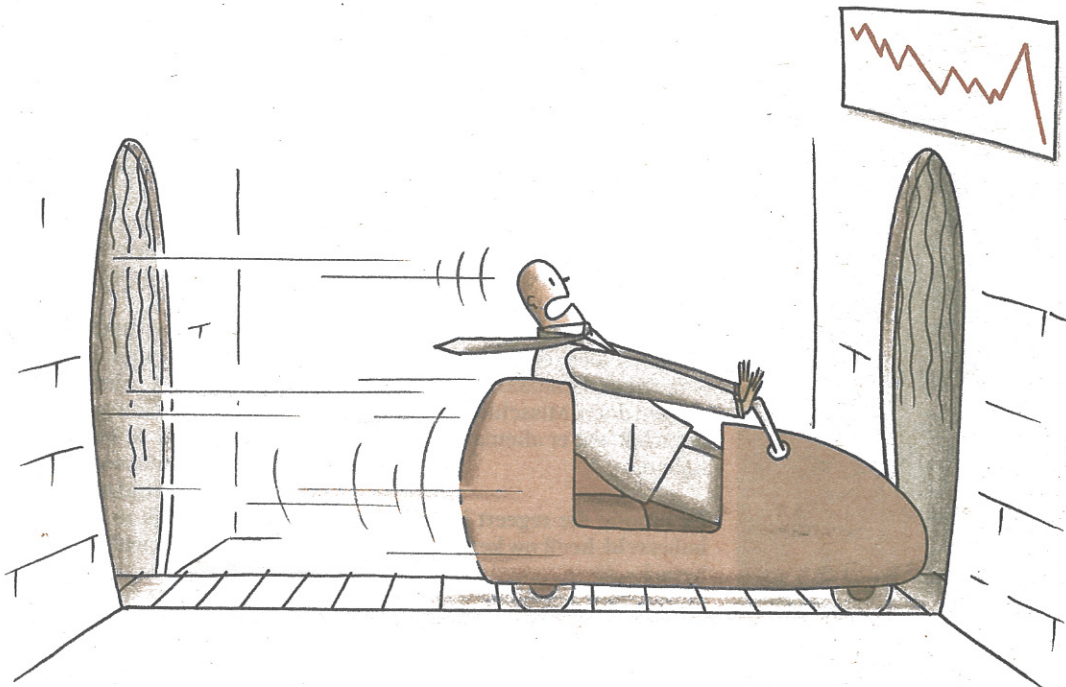
Er zijn er ook drie die het niet zijn. Dat begint met het praten over 'vertrouwen'. Dat is zo passé. 'Wantrouwen' dan? Niet doen; het is te gemakkelijk om gelijk te krijgen. Paradoxe tijden moet je bestrijden met eigen paradoxen. Ik beveel de combinatie aan van gretige nieuwsgierigheid met een houding van 'het is zoals het is'.

Waar ik even ook niet zoveel mee heb, is het woord 'innovatie'. Over innovatie spreek je als het gaat om 'spronggewijze verbetering'. Heel nuttig en natuurlijk moeten we eraan werken, maar op dit moment is spreken over innovatie te snel een excuus om het leggen van een goede kwalitatieve basis over te slaan.

Dan is er nog een laatste punt waar ik het nu niet zo op heb: de politiek de schuld geven. Als de politici doen wat de economie vraagt, verliezen ze hun kiezers. Doen ze wat de kiezers vragen, dan verliezen ze de economie.

Onze leiders, onze politici, zijn zo goed als wijzelf zijn: te klein voor wat er nu gebeurt. Daar innoveren we ons ook niet uit via het spronggewijs ontwikkelen van de juiste leiderschapscapaciteiten. We zullen zelf aan de bak moeten, met de beperkingen die we hebben. Stap voor stap.

De komende jaren — want zo lang gaat dit duren — zal ik mijn oor op digitale gronden te luisteren leggen en me afvragen: werken we hard genoeg, werken we

RONALD SLABBERS

Als dat zo is, zal blijken dat we opeens met vaart het laatste deel van de 'W' in schieten.

Peter Noordhoek, directeur van Northedge bv

Bankiers zijn gebaat bij zelfkennis

Nu zelfregulering in de financiële wereld op zich laat wachten, groeit de roep om strengere regelgeving. Dit zou het vertrouwen in de economie en de banken moeten terugbrengen. Maar lossen regels van buitenaf het probleem wel op? Zoek de oplossing in professionele integriteit, gebaseerd op een flinke dosis zelfkennis.

De complexiteit van integriteitsvraagstukken laat zich niet eenvoudig vangen in algemene richtlijnen. En terwijl integriteit en integriteitsbevordering de kernthema's zijn van alle recente regelgeving, blijkt dit in de beleving van de financiële instellingen nauwelijks effect te hebben gehad: 'We waren altijd al integer en zijn dat nog steeds' (Compliance Rapport, Nyenrode 2009). Bovendien is het beloningsbeleid, ondanks de Code Banken, nog steeds gekoppeld aan kortetermijnprestaties.

Willen financiële instellingen komen tot effectieve zelfregulering, dan moet de noodzaak hier toe van binnenuit gevoeld worden. Want het ontwikkelen van een intern systeem van zelfregulering met de hete adem in de nek van politieke eisen en maatschappelijke druk, draagt een risico in zich. Onder druk ontstaat zo'n systeem vanuit een defensieve houding, namelijk: terug naar het oude. Meer van hetzelfde dus.